

DE INZET VAN DE REDEPLOYMENT TASK FORCE

Luitenant-kolonel Rob Miedema, G5 RDTF

“If you want to know how to deactivate and leave the theater, then you should read the Dutch book.”

Commandant Combined Team Uruzgan, Colonel (US Army) James Creighton

Lkol Miedema is op dit moment hoofd sectie G3 van het Operationeel Ondersteuningscommando Land (OOCL). Het OOCL heeft als belangrijkste taak het leveren van de operationele ondersteuning aan alle grondtroepen van de krijgsmacht, waar ook ter wereld, en bij nationale operaties. Ook is het OOCL verantwoordelijk voor het aanvoeren en terughalen (*deployment en redeployment*) van eenheden in missiegebieden. Voor deze taken heeft het OOCL de beschikking over ongeveer 6.500 medewerkers verdeeld over elf specialistische eenheden, waarmee het de grootste eenheid van de Koninklijke Landmacht is.

Binnen de RDTF was ik, als lid van de staf, het hoofd van de sectie G5 en op die manier belast met de planning van zo'n *redeployment* operatie; de terugkeer van mensen en middelen uit Uruzgan en Kandahar. In het onderstaande artikel blik ik terug op onze belevenissen.

AANLEIDING

In november 2007 besloot de toenmalige regering de Nederlandse bijdrage aan ISAF in Uruzgan te verlengen tot augustus 2010. In de aanloop naar die einddatum besloot commandant OOCL in januari 2009 tot het ontwikkelen van opties die een *redeployment* mogelijk konden maken. In maart van dat jaar was de organisatie van een terugtrekking zelfs het onderwerp bij het operational seminar; de jaarlijkse training van het CLAS topkader. In mei volgde vervolgens richtlijnen van de CDS en op 11 januari 2010 begon het formele opwerktraject van de hoofdmacht van de RDTF. Op een besneeuwde appelpaats op de Elias Beeckmankazerne in Ede gaf brigadegeneraal Broeks het startsein, waarbij zijn centrale boodschap was: “er is maar één zekerheid en dat is onzekerheid”. Het werd duidelijk dat wij deel uit maakten van een zogenaamde formeringsorganisatie. Een soort paarse *pool of manpower* waaruit kon worden geput om onze opdracht uit te voeren. Maximale flexibiliteit was het toverwoord. Heel veel zaken waren nog onduidelijk en er woedde nog een felle politieke discussie of de TFU-missie toch niet moest worden verlengd. Aan een deel van die onzekerheid kwam een eind met de val van het kabinet in februari; de RDTF zou daadwerkelijk worden ontplooid.

EEN REDEPLOYMENT, WAT KOMT DAAR ALLEMAAL BIJ KIJKEN?

Goed, we mochten dus aan de slag en al snel stonden wij in de media bekend als ‘de ver-

huizers’. Maar voor dat we daarmee konden beginnen moest ik met mijn team van planners aan de slag om in zo groot mogelijk detail een planning op te stellen waarmee de RDTF kon worden ontplooid en met de werkzaamheden in Afghanistan kon aanvangen. Ons proces startte met de analyse van het operatiebevel van de CDS waarin de volgende opdracht voor C-RDTF was opgenomen:

- De RDTF draagt zorg voor het georganiseerd ontmantelen, schoonmaken, inpakken en transporteren van aangewezen materieel naar een vertrekpunt voor strategisch transport (*Point of Embarkation of POE*);
- De RDTF schept (hiermee) de randvoorwaarden voor het *Movement Coordination Center* van het CLAS om de mensen en middelen voor 1 mei 2011 naar Nederland terug te kunnen brengen;
- De RDTF is verantwoordelijk voor de overdracht van infrastructuur en locaties die niet meer door onze eenheden worden gebruikt;
- De RDTF moet, afhankelijk van de situatie, in staat zijn haar eigen werkzaamheden te beveiligen.

Het was echter nog niet helemaal duidelijk wat er nu precies moest worden teruggevoerd. Het volume en daarmee de dimensionering van onze *task force* bleef nog onderwerp van vele aannames. Er moest immers nog een coalitiepartner worden gevonden die de taken van de TFU zou overnemen en er moest nog worden vastgesteld welk materiaal in ieder geval moest terugkomen

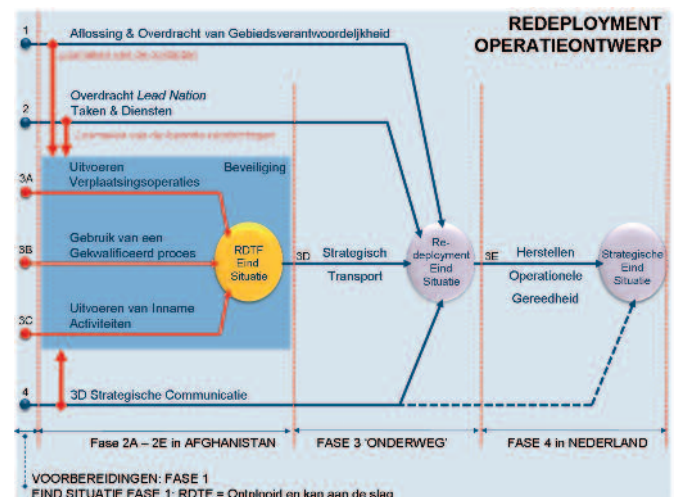

naar Nederland. Het streven was niets af te breken wat door opvolgers weer opgebouwd moest worden. De staf werkte in de planning en in overleg met de eenheden van de RDTF toe naar twee eindproducten.

Het Operatiebevel ‘Phoenix Return’ was het ‘kapstokbevel’ dat de missie van de hoofdmacht van de RDTF beschreef en waaraan de verdere detailplanningen konden worden opgehangen. De eerste fase van de operatie, de ontplooiing van de RDTF, werd in detail uitgewerkt in operatiebevel ‘Phoenix Deployment’.

In de designfase van ons proces hebben we een operatieconcept ontwikkeld dat schematisch is weergegeven in schema 1.

Om te komen tot de eindsituatie van de RDTF werden drie operatielijnen onderkend (weergegeven in het donkerblauwe vlak). Met de innameactiviteiten (3c) werd het materiaal van de TFU verzameld en ge-

Schema 1

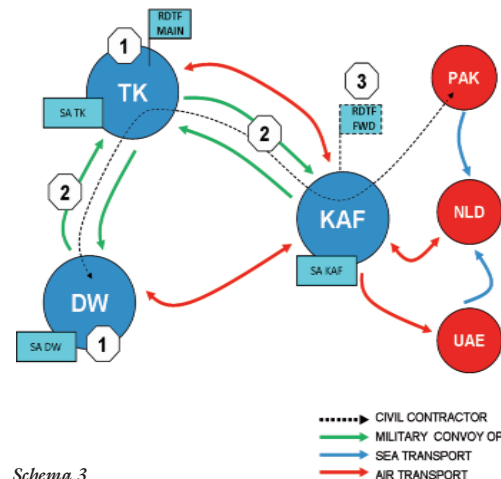
reedgemaakt voor transport naar Nederland of overgedragen aan derden in het operatiegebied. Daarbij was het gebruik van een ‘gekwalificeerd proces’ (3b) van zeer groot belang om de operatie ‘beheerd en beheerst’ te laten verlopen. Tenslotte werd langs de lijn ‘verplaatsingsoperaties’ (3a) het materieel afgevoerd naar een POE. De werkzaamheden van de RDTF op operatielijn 3 vonden plaats naast, en onder invloed van, werkzaamheden op lijn 1, 2 en 4.

De operatie van de RDTF die, zoals aangegeven binnen Fase II van het totale operatieontwerp plaats had, werd in de planning opgeknipt in nog eens vier subfasen. In Fase IIA vond de binnenkomst van de RDTF plaats. In Fase IIB vond de troepenopbouw plaats om uiteindelijk te komen tot een *Full Operational Capable* (FOC) status op 1 augustus 2010. In Fase IIC, deels overlappend met Fase IIB, vonden de redeploymentactiviteiten plaats voor de TFU, de *special forces* en de *Air Task Force* (ATF). De oplevering van de bases en de overdracht van diensten kreeg in Fase IID zijn beslag. Uiteindelijk vond in Fase IIE, uiteraard gefaseerd, de terugkeer van de RDTF plaats en de overdracht aan het nadetachment.

Tot zover het plan. Inmiddels was medio mei 2010 een beeld ontstaan van de opvolging van de TFU door een gezamenlijke task force bestaande uit Amerikanen en Australiërs; het *Combined Team Uruzgan* (CTU). Ook namen in samenhang met die opvolging de plannen van de TFU voor haar vertrek concretere vormen aan. Om die reden besloot C-RDTF mij op 1 juni 2010 al naar het operatiegebied te sturen. Het was mijn taak om de in Ede opgestelde plannen te

toetsen aan de realiteit ‘*on the ground*’ en samen te werken met staf TFU en RC(S). Wat zich begin juni 2010 al leek af te tekenen, werd nu in verder overleg met de TFU en CTU steeds duidelijker. Een volledige ontplooiing van de RDTF zou op grote problemen stuiten, vooral op infrastructureel gebied. Ons uitgangspunt om zelfstandig te kunnen opereren en zo niemand tot last te zijn ging tegen ons werken. Wij hadden dit overigens in ons plan wel onderkend: “*The*

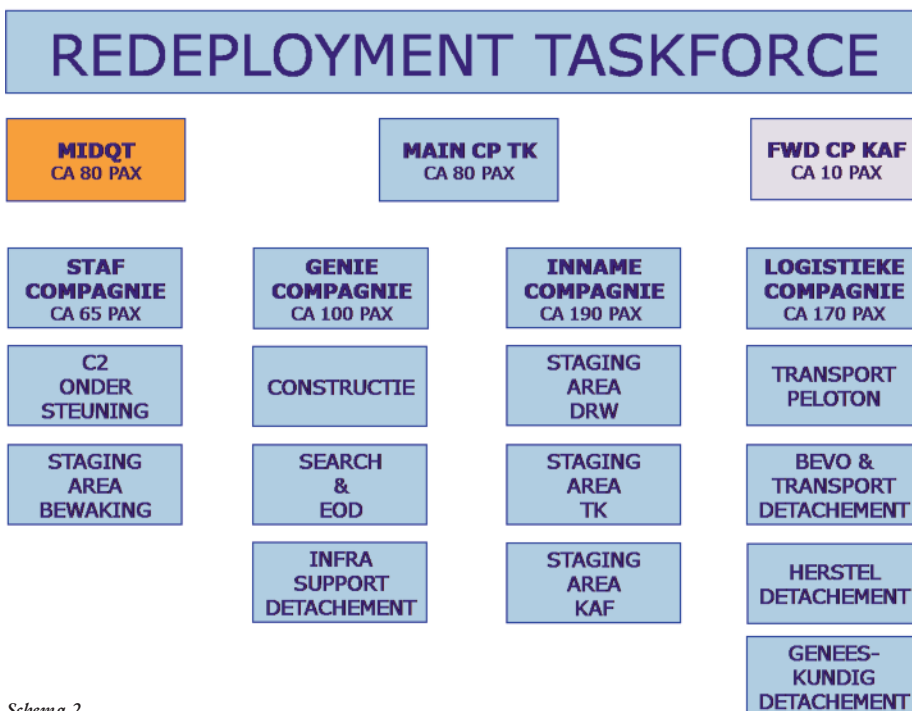
voeren van konvooioperaties. Wij hadden logistieke voertuigen, search capaciteit en Apache luchtsteun, zij konden de verdere *force protection* aanbieden. Hiermee zou de ontplooiing van de *force protection* eenheden van de RDTF met hun gerelateerde (staf)capaciteiten overbodig worden en zou de druk op de infrastructuur sterk verminderen. Wat ook een rol speelde was dat door het werk van een materieel inventarisatieteam een beter beeld was ontstaan van het

Schema 3

magnitude of the RDTF and the duration of the actual redeployment attracts a lot of attention. We must ensure that all personnel involved can be related to the workload of our mission. Keep the number of involved personnel as low as activities require”. Nu was het tijd om de daad bij het woord te voegen. Samen met de CTU hebben we gezocht naar vormen van samenwerking. Deze werd onder andere gevonden in het gezamenlijk uit-

volume van de *redeployment*, de TFU al prima voorwerk voor ons had verricht en we ook zicht kregen op mogelijke verkoopkanalen. Hierdoor konden de activiteiten van de RDTF, waaronder de konvooiën, beter in de tijd worden gepland. Concreet was hierdoor sprake van een reductie van de RDTF van ca 1100 naar ca 700 militairen. De resulterende organisatie van de RDTF is weer gegeven in schema 2.

Schema 2

Uiteraard betrof het hier een moeilijke afweging; voor de missie, maar vooral ook voor de mensen. Dat deze ontwikkelingen veel van de flexibiliteit van het personeel hebben gevraagd zal duidelijk zijn. Zes maanden was opgewerkt in een bepaalde structuur die men zich eigen had gemaakt en waarbij teams werden gevormd. Nu werd in een tijdsbestek van circa een week de gehele organisatie ‘op zijn kop gezet’. Teams werden verbroken, nieuwe werden gevormd. Hoewel steeds in het opwerktraject was onderstreept dat er sprake was van een formeringsorganisatie en dat wijzigingen onvermijdelijk waren, was het toch voor velen, begrijpelijk, een hard gelag.

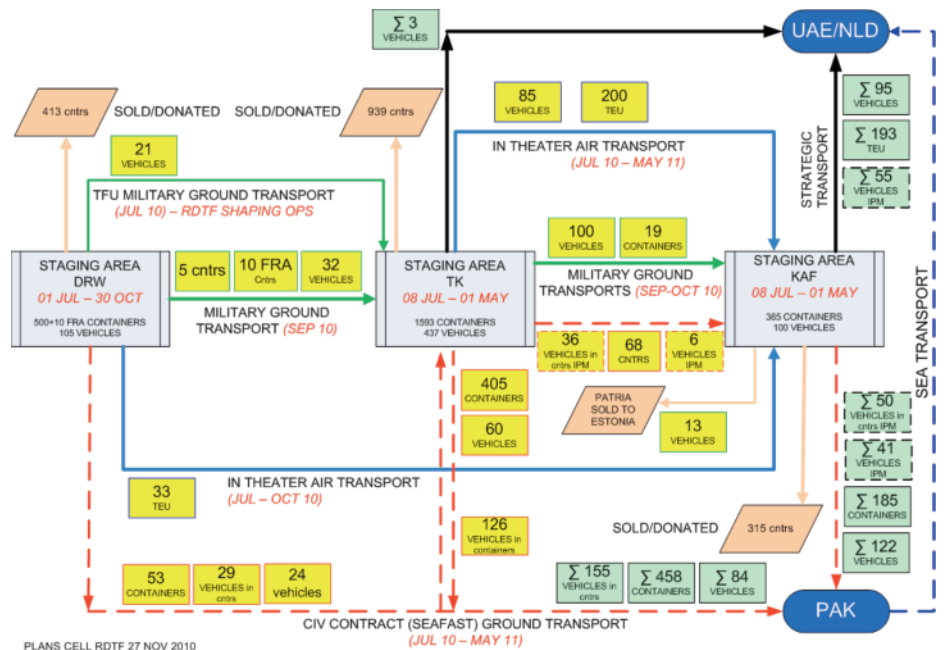
Intussen ging het werk natuurlijk ook gewoon door. De Staf RDTF stemde met Staf TFU in detail de inname af van de diverse eenheden van de TFU en de *Special Operations Task Group* (SOTG). Deze afstemming resulteerde in een gedetailleerd projectplan waarmee de diverse inname activiteiten inzichtelijk werden. Op 1 juli 2010 vond in

Deh Rawood de eerste inname plaats, een week later startte de inname op Kamp Holland. Ook vond in deze periode op meerdere niveaus, het overleg plaats over de verkoop/afstoting van Kamp Hadrian en Kamp Holland. Uiteindelijk resulteerde dit erin dat aanzienlijke delen van de bases werden overgenomen door onze partners, waardoor het volume van de *redeployment* opnieuw verder afnam. Zo zijn bijvoorbeeld alle ca 1500 pantsercontainers in Afghanistan verkocht en achtergebleven en waren de opbrengsten voor de verkoop van de bases in Tarin Kowt en Deh Rawood ongeveer 22 MEuro.

Zoals bekend en hierboven al beschreven, overleefde geen enkel plan de startlijn en ook de RDTF heeft daar bij de afvoer van het materieel nadrukkelijk mee te maken gehad. Een aantal ontwikkelingen gooide al bijna vanaf het begin flink roet in het eten. In september 2010 werd bekend dat de landingsbaan van Tarin Kowt zou worden verhard en daardoor tijdens de werkzaamheden flink aan capaciteit moest inleveren. In de periode dat de capaciteit al tot een minimum was gereduceerd vond moeder Natuur het ook nog nodig een respectabel aantal zandstormen naar Uruzgan te zenden waardoor de afvoer door de lucht soms geheel kwam stil te liggen. Een ander frictiepunt was dat de jingle-trucks waarmee het niet-essentieel materieel moest worden afgevoerd simpelweg niet op kwamen dagen. Pas in oktober/november kwam de afvoer met deze 'lokale logistieke dienstverlener' goed op gang.

Hoewel onze coalitiepartners ons uitstekend hebben ondersteund en hun toezeggingen ook gestand hebben gedaan, hadden zij natuurlijk ook met frictie te maken. Soms was het voor hen niet mogelijk om een gepland konvooi te steunen en was een aanpassing van de planning van de afvoer noodzakelijk. Ook in deze operatie bleek weer dat Murphy een vaste plek in de organisatietabel heeft. Toch mogen we wat betreft de konvooiën in onze handen knijpen. Slechts bij één van de acht uitgevoerde konvooiën heeft er zich een *Improvised Explosive Device* (IED)-incident met een Australisch voertuig voorgedaan, waarbij gelukkig geen slachtoffers vielen.

De konvooiën werden overigens niet alleen door force protection elementen van de coalitiepartners beveiligd. De Nederlandse ATF heeft vanuit Kandahar Airfield (KAF) door inzet van F16's met het zogenaamde *Recce Lite* systeem de routes verkend op de aanwezigheid van IED's. De ATF (heli's) heeft vanuit Tarin Kowt bescherming geboden met de AH 64 Apache gevechtshelikopter. Vanuit de geniecompagnie van de RDTF zijn pantsergenie-elementen en EOD-specialisten ingezet om op hun terrein zeker te stellen dat aan de hoge Nederland-

Schema 4: Materieelstroom in cijfers

se veiligheidseisen werd voldaan. Ook zijn om dezelfde redenen vanuit de logistieke compagnie steeds medisch specialisten meegezonden evenals bergingsspecialisten en vanuit de stafcompagnie een verbindingsspecialist. Op die manier werden essentiële functies binnen een konvooi uitgevoerd door Nederlanders zodat de commandant van het Nederlandse element optimaal werd gesteund.

Zoals eerder vermeld (zie schema 1; de operatielijn 2) vormde een ander belangrijk deel van het werk de overdracht van de diensten die wij als *lead nation* lang aan onze partners hadden verleend. Zij kwamen er al snel achter dat Nederland in de voorgaande vier jaren zeer veel op zich had genomen met de opbouw en de instandhouding van de diverse bases. Het ging om contracten en mankracht waarmee zaken werden geregeld zoals voeding, brandstofvoorziening, *base* beveiliging, onderhoud van de landingsbaan en de schoonmaakdiensten. Daarnaast werden diensten geleverd zoals onderhoud aan aggregaten, riool en waterzuivering, brandstofdistributie en de inzet van de civiele, ingehuurde, luchtvloot met de afhandeling van personen en materieel. Dit alles moest worden overgedragen aan de coalitiepartners die er al snel achterkwamen dat zij dit niet direct op zich konden nemen. C-RDTF besloot daarop om meerdere contracten en diensten voort te zetten tot uiterlijk in november, zodat onze coalitiepartners niet 'in de kou' kwamen te zitten en Nederland, vertegenwoordigd door de RDTF, zich ook op dit terrein als een goede coalitiepartner kon laten zien. Een ander betekende de inzet van personeel van de RDTF om de bases 'draaiende' te houden totdat die taken werden overgenomen door *contractors* die door de coalitiepartners waren ingehuurd.

Voor de overdracht van de *main bases* werden aparte plannings en bevelen opgesteld. Kamp Holland werd opgedeeld in 44 subgebieden die ieder, met inzet van onder meer de geniecompagnie, werden opgeruimd en ordelijk overgedragen. Hetzelfde gold voor het hospitaal dat door een Amerikaans *Field Surgical Team* werd overgenomen. Opruimen ging soms ook met veel geweld gepaard; de genie en EOD vernietigden aanzienlijke hoeveelheden onbruikbaar geworden munitie op een wijze waar Hollywood een voorbeeld aan zou kunnen nemen.

Met de overdracht van de bases heeft de RDTF sterk bijgedragen aan het achterlaten van de gewenste '*famous last impression*' bij onze bondgenoten. Dat gold ook voor de schenkingen die zijn gedaan. Aan de *Trade Training School* op Kamp Holland waar Afghanen in diverse ambachten worden opgeleid werd bijvoorbeeld constructiehout geschonken, *crash tenders* werd overgedragen aan de vliegveldorganisatie en zuurstofflessen aan het hospitaal.

Zoals bij elke missie toonden ook diverse autoriteiten hun belangstelling voor de werkzaamheden van de RDTF. Dit waren bij uitstek gelegenheden om deze bijzondere missie toe te lichten. Een heel bijzonder bezoek vormde de zogenaamde nabestaandenreis die in september 2010 plaatsvond. Tijdens de reis, die een aantal dagen duurde, bezochten de relaties de locatie waar hun dierbare had gewerkt en gewoond. De groep nabestaanden werd vergezeld door militaire begeleiders, geestelijk verzorgers, artsen, bedrijfsmaatschappelijk werkers en de zogenoemde case coördinatoren van Defensie. De RDTF stelde zich tijdens het bezoek volledig ten dienste van de nabestaanden wat

door alle deelnemers als een zeer eervolle opdracht werd ervaren. Het maakte duidelijk dat Defensie een zorgzame werkgever is, wat ook bij onze coalitiepartners niet ongemerkt bleef.

In de loop van 2010 startte in Nederland de discussie over een nieuwe missie waarbij training van Afghaanse politie aan de orde zou zijn. De RDTF kreeg van de Defensiestaf richtlijnen om materieel dat bij die missie mogelijk kon worden ingezet, achter in de keten te laten verplaatsen. Daartoe werd op KAF een hoeveelheid materieel apart behandeld - geïnventariseerd en beperkt onderhouden - door een speciaal vanuit Nederland opgeroepen team. Op deze manier konden wij onnodige transportkosten vermijden.

Hoewel de bulk van het materieel door de hoofdmacht van de RDTF werd afgevoerd en de bases werden overgedragen, bleven er taken over voor een nadetachment: RDTF-2. Dit detachement werd in het najaar van 2010 geformeerd en had als taak om het resterende materieel op Kamp Holland en KAF te *redeployen*. Omdat het zwaartepunt van de werkzaamheden op KAF kwam te liggen, verhuisde de staf RDTF in november naar

KAF en werden de voorbereidingen getroffen voor overdracht aan RDTF-2. Deze overdracht vond formeel plaats op 8 december waarmee voor RDTF-1 een einde kwam aan haar deel van de missie.

In totaal hebben wij in onze periode 8 konvoien gereden - waarvan de grootste 109 voertuigen bevatte -, 250 luchttransporten uitgevoerd en daarmee 2 miljoen kilo luchtvracht verwerkt en 293.000 kilo aan munitie uitgevloegen. We hebben ongeveer 83.000 artikelen ingenomen, verpakt en in ca 6.000 zendingen verstuurd. Deze zendingen bevatte bijna 1900 *Crypto Controlled Items* en zo'n 3.700 wapens. We hebben 95 ton munitie vernietigd en 15 ton verkocht. Ruim 200 voertuigen gingen via Pakistan op de boot en bijna 130 werden er naar Nederland gevlogen. We hebben 13 voertuigen verkocht en er staan nog een paar stukken geschut en een bergingstank in Tarin Kown.

TOT SLOT

Het was geweldig om deel uit te maken van deze operatie. Ik ben trots op de klus die we hebben geklaard! Een belangrijk aandachtspunt tijdens de operatie was, naast het gewoon zo goed mogelijk terugbrengen van

mensen en middelen, het behouden van steun en waardering van onze coalitiepartners voor het goede werk dat de TFU-rotaties in Uruzgan hebben verricht. Onderstaande opmerkingen van Commandant CTU, Colonel (US Army) James L. Creighton, vatten wij op als een blijk van waardering aan allen die hebben bijgedragen aan de uitvoering van de opdracht van de RDTF:

"The way you guys have performed your duties, in collaboration with the CTU, and the support of your government, is admirable. Not interfering any operations. But helping with every step on the way. This is how things should be done. I appreciate you made everything happen without us knowing / without bothering us."

"In a combat environment, in a stressful time, the Dutch have the ability to relax at the one hand, and work their tails off on the other hand. I truly admire that."

CARTOON

WIM RIETKERK

